

Η κοπέλα με το κόκκινο κασκόλ.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μεσημέρι. Δεν τον έπιανε ύπνος. Βγήκε για μια βόλτα στην αυλή της μονής. Έκλεισε την πόρτα πίσω του και τότε ένιωσε μια εκκωφαντική σιγή να απλώνεται στο χώρο.

Η αυλή της μονής ειρηνική και όμορφη. Με τα λεμονοκυπάρρισα, καθαρή από την περιποίηση των πατέρων, με τις υγρές πέτρες να μαρτυρούν το ψύχος και την υγρασία που επικρατούσε.

Ο ιερομόναχος χαιρόταν την ησυχία. Ακόμα και τα πουλιά κάνανε διάλειμμα από την ψαλμωδία τους.

Περπάτησε γύρω γύρω από το περιστύλιο του κτιρίου. Το βήμα του αργό, απολάμβανε την ησυχία. Όσο πλησιάζε όμως το καθολικό της μονής σαν να αισθανόταν ότι κάποιος βρισκόταν εκεί.

Ψίθυροι άρχισαν να γεμίζουν την ατμόσφαιρα.

Και καθώς προσπαθούσε να αφουγκραστεί καλύτερα, την είδε.

Καθόταν στο πεζούλι του εξωνάρθηκα. Φορούσε σκουφί, ένα κόκκινο κασκόλ, βαριά ντυμένη.

Τα μάτια της κοιτούσαν την εικόνα του Αγίου Λουκά του Ιατρού που βρίσκεται εκεί.

Ο ιερομόναχος ένιωσε ότι γινόταν ιερόσυλος της στιγμής της. Έκανε να φύγει μα δεν πρόλαβε.

-Πάτερ...ευλογείται.Τί φωνή; Μια φωνή γεμάτη αγωνία, φόβο...κουρασμένη.

-Ο Κύριος να σας ευλογεί...

Τότε είδε και έναν ακόμα άνθρωπο. Μεσήλικας. Τα γκρίζα του μαλλιά τον πρόδιδαν. Καθόταν λίγο παραπέρα με ένα τσιγάρο στο χέρι του. Πήγε να το κρύψει, μα ο καπνός τον μαρτύρησε.

-Πάτερ, έχετε τα λείψανα του Αγίου Λουκά εδώ; Μπορώ να τα προσκυνήσω;

Ο ιερομόναχος είχε κυριευθεί από την φωνή της. Δεν έμενε στα αυτιά του. Κάθε συλλαβή, κάθε λέξη μια μαχαιριά στην καρδιά του.

“Αυτή η φωνή κρύβει μέσα της πολύ πόνο...” σκέφτηκε.

-Βεβαίως, ελάτε μαζί μου να τα προσκυνήσετε.

-Μπαμπά, μπαμπά...έλα...ο πάτερ θα μας φέρει να προσκυνήσουμε τον Άγιο Λουκά!

Τα λείψανα αφημένα στο τραπεζάκι του μικρού αρχονταρικιού περίμεναν τους δύο επισκέπτες του μεσημεριού.

Ο ιερομόναχος με το πετραχήλι καθόταν δίπλα στην λειψανοθήκη.

Ο άνδρας βαστούσε την κοπέλα η οποία βάδιζε με δυσκολία. Σε μερικά λεπτά κατάφεραν να φτάσουν.

Η κοπέλα γονάτισε μπροστά στο λείψανο. Ο άνδρας έκανε μία βαθιά μετάνοια και προσκύνησε. Η κοπέλα δεν έλεγε να σηκωθεί. Εκεί γονατιστή έμεινε για αρκετή ώρα.

Ο ιερομόναχος άρχισε να ανησυχεί. Κοίταξε τον άνδρα στα μάτια εκδηλώνοντας την ανησυχία του. Εκείνος τον είδε, μα τον καθησύχασε με ένα νεύμα.

Η κοπέλα γονατιστή μπροστά στην λειψανοθήκη του Αγίου Λουκά του Ιατρού. Ο πατέρας της όρθιος ακριβώς από πίσω της με κλειστά τα μάτια. Και ο ιερομόναχος σαν σκιάχτρο να παρατηρεί. Μόνο κάποιοι ψίθυροι πάλι άρχισαν να ακούγονται. Ψιθυρισμοί προσευχής από ένα στόμα που σχεδόν ακουμπούσε τη γη.

Η κοπέλα σηκώθηκε με την βοήθεια του πατέρα της μετά από αρκετή ώρα. Τα χείλη της ακούμπησαν τον ιερό λείψανο και τα χέρια της αγκάλιασαν την λειψανοθήκη σαν να αγκάλιαζαν έναν αγαπημένο...

Δάκρυα γέμισαν το τζαμάκι της λειψανοθήκης.

Ο ιερομόναχος απλά κοιτούσε. Δεν τολμούσε να καταπατήσει την ιερότητα, την ευλάβεια, την προσευχή της κοπέλας με κάποια κουβέντα του.

-Πάτερ, αύριο φεύγω για την Αμερική για μία θεραπεία. Έχω καρκίνο...σας παρακαλώ να με διαβάζεται...

Έδωσε το χέρι της στον πατέρα της και άρχισε να προσπαθεί να βγει από το αρχονταρίκι.

Η επίσκεψή της είχε τελειώσει. Η συνάντηση που επιθυμούσε πραγματοποιήθηκε.

-Μα, δεν μου είπατε το όνομά σας...τόλμησε και ξεστόμισε ο ιερομόναχος.

Η κοπέλα σταμάτησε. Είχε τον ιερέα πλάτη. Της ήταν δύσκολο να γυρίσει όλο της το σώμα. Γύρισε μόνο το κεφάλι της και είπε "Ελένη με λένε...Ελένη".

Η πόρτα του αρχονταρικού έκλεισε και ο ιερομόναχος σαστισμένος προσπαθούσε να μην λυγίσει. Προσπαθούσε να μην δακρύσει.

Προσπαθούσε μα δεν τα κατάφερε.

Όπως και η κοπέλα με το κόκκινο κασκόλ, γονάτισε και αυτός μπορστά στα λείψανα. Γονάτισε συγκλονισμένος από την φωνή της κοπέλας που ήταν γεμάτο παράπονο, από τα βαθουλωμένα ατροφικά της μάγουλα, από τα δακρυσμένα της μάτια, από το ασθενικό της σώμα, από την εκκωφαντική σιωπή του Θεού...

-Πάτερ....πάτερ!! Τί κάνετε; ακούστηκε μία γνώριμη φωνή.

Ο ιερομόναχος έβλεπε μπροστά του μία κοπέλα γύρω στα τριάντα να έρχεται

καταπάνω του.

-Πάτερ μου....έλεγε και όλο και πλησίαζε.

Αυτός στεκόταν ακίνητος με τα κλειδιά του αυτοκινήτου του στο χέρι. Ήταν έτοιμος να φύγει από το μοναστήρι και να πάει στην ενορία που εξυπηρετούσε.

Η κοπέλα έφτασε μπροστά του. Του φίλησε το χέρι αλλά δεν έμεινε εκεί. Τον αγκάλιασε και τον φίλησε στο μάγουλο.

Ο ιερομόναχος ξαφνιάστηκε από την οικειότητα αλλά δεν πανικοβλήθηκε.

-Χαίρετε, σας ξέρω από κάπου; Με γνωρίζετε;

-Πάτερ μου, δεν με θυμάστε; ήρθαμε για τα Χριστούγεννα με τον άνδρα μου στην Ελλάδα και είπα ότι έπρεπε να έρθω και εδώ.

-Μα, ποια είστε; Νομίζω ότι με μπερδεύεται με κάποιον άλλο...

-Όχι...εσύ είσαι αυτός που έβγαλε πριν 7 χρόνια τα λείψανα του Αγίου Λουκά και τα προσκύνησα. Εσύ είσαι...

Και τότε... σαν αστραπή αναγεννήθηκε μέσα του η ενθύμησή της. Τότε είδε ξανά μετά από 7 χρόνια αυτό το κόκκινο κασκόλ...και θυμήθηκε. Το φορούσε όπως και τότε γύρω από τον λαιμό της. Το κασκόλ ήταν το ίδιο, αυτή όμως ήταν διαφορετική. Γεμάτη ζωή, γεμάτη ενέργεια, με κοκκινωπά μάγουλα, με μια φωνή γεμάτη ευγνωμοσύνη, γεμάτη “ευχαριστώ”.

Τα κλειδιά του αυτοκινήτου πέσανε από το χέρι του. Τα μάτια του βούρκωσαν...

-Ζεις...; κατάφερε να πει αγγίζοντας το κόκκινο κασκόλ της.

-Ναι πάτερ...ζω. Ο Άγιος με βοήθησε, έκανε το θαύμα του. Πήγα στην Αμερική έκανα τις θεραπείες, έγινα καλά. Παντρεύτηκα εκεί...και όλα αυτά έγιναν επειδή σας συνάντησα εκείνο το μεσημέρι. Σας ευχαριστώ που μου επιτρέψατε να συναντήσω τον Άγιο εκείνο το μεσημέρι...

Εκείνος με τόσες έννοιες, τόσους ανθρώπους γύρω του, την είχε ξεχάσει. Είχαν περάσει τόσα χρόνια...

Μετά από 7 χρόνια όμως σ’ εκείνη δεν στέρεψε το “ευχαριστώ”.

Δεν λησμόνησε την ευεργεσία, δεν άφησε την απόσταση να γίνει εμπόδιο για μια ακόμα συνάντηση, δεν άφησε τους ψιθύρους της στον Θεό να σιωπήσουν μετά την

θεραπεία της...δεν άφησε τον χρόνο να ξεθωριάσει το κόκκινο κασκόλ της...

αρχιμ.Πάυλος Παπαδόπουλος

Πηγή imverias.blogspot.gr